

завие вдѣсно, селото е вече сто крачки далече. Лачо мина първото мостче, мина и второто и току да прекрачи къмъ завоя за третото, чу глухъ, задавенъ гласъ въ тъмнината. Отстрани на пжтя, до изкопа, лежеше и охкаше човѣкъ. Лачо впери погледъ нататъкъ, видѣ човѣкъ и тутакси разбра:

— Радойчо, Радойчо, — извика сепнато той, — ей ме, ида!

Лачо се запжти тичешкомъ, калнитѣ крачоли на потуритѣ му се удряха единъ въ други и плѣскаха като крилата на подплашена птица, а отъ папеца на лѣвия му кракъ капѣха капки кръвъ. Види се, ударилъ го бѣше въ нѣкой

остъръ камѣкъ, като тичаше.

— Ида, Радойчо, тукъ съмъ! — спрѣ се предъ Радоя Лачо, приклекна и се помжчи да го дигне. Но Радой бѣше едъръ, тежъкъ, и Лачо съ слабитѣ си ржце не можа да го изправи. Радой бѣше въ несвѣсть, нѣщо страшно хъркаше въ гърлото му. Той лежеше възнакъ и надѣ дѣсното му око локвѣше кръвъ.

— Гледай ти, пакостъ! — тюхкаше се и цѣкаше съ езикъ Лачо. — Буенъ му коньтъ, подплашилъ се е отъ нѣщо, я отъ куче, я отъ вѣлкъ... Радойчо! Радойчо! — зашари съ прѣститѣ си по гърдитѣ на Радоя той. — Стани де, азъ ще ти помогна да си идешъ вкжщи!

И като присегна, взе калпака на Радоя, отърси го въ ржкава си и се замжчи да му го сложи на главата. Тогава по прѣститѣ му полепна кръвъ и Лачо видѣ раната на Радоя надѣ дѣсното ухо.

— Ами сега? Ами като нѣмамъ ни кърпа, ни нищо? — завайка се Лачо. — Съ какво да го превържа?

Той се попипа нѣколко пжти по джобоветѣ, бърка въ пояса